

"לעולם לא אעשה את מה שאת רוצה!!", זרקה אלי הבוקר ביתי רקפת בת השבע-עשרה בהתפרצות שהעידה על כך שאין תוכה כברה. שכן כלפי חוץ נראית היא כמו שמה, רזה, שברירית, עורה ורוד - שקוף ממש. אבל מבפנים - אש וגיצים, תמיד עמדה על שלה בתקיפות מאז שהייתה קטנה.

ואני – מה כבר רציתי ממנה? שתלך לבית הספר לבושה חולצה קצת יותר ארוכה, שלא תשאיר את הפופיק שלה חשוף.

"למה את לא נותנת לי לעשות את הדברים כמו שאני רוצה?!", סיננה בין שיניה הקפוצות, מבלי לצפות לתשובה כלשהי.

"כי חשוב לי שתדעי", עניתי לה, "שיש דברים שאת לא מודעת להם ושיש לך הרבה מה ללמוד מהמבוגרים!".

"מבוגרים עאלק", ירתה רקפת בתגובה, "בואי נראה מה יש לי ללמוד מהם: ראש הממשלה מקבל שוחד, הנשיא אונס את הפקידות שלו, הרב הראשי מתארח בבתי מלון מהצד, בכנסת יושבים גנבים וכדאיניקים, בכל שנייה מבוראים יערות בשטח עשרה מגרשי כדורגל, זנים של בעלי חיים נכחדים במהירות - זה מה שיש לי ללמוד מהמבוגרים?"

לרגע הייתי המומה מעוצמת התגובה.

לאחר מספר שניות התעשתי ושאלתי: "וכיצד החולצה שלך עם הפופיק בחוץ יכולה לעזור בעניין?",

"כמו שהפרפר בחומה הסינית מביא הוריקן לפלורידה!", צווחה, טרקה את הדלת ורצה לבית הספר.

תל-אביב, 1.6.2008

רק נטרקה הדלת מאחוריה, נשמה רקפת לרווחה.

"למה אני צריכה להגיע לַבְּצָפֹר עצבנית?", חשבה לעצמה, "והכול בגלל הקרצייה הזאת, שחושבת שהיא חכמה גדולה ומנג'סת לי כל היום".

"זה רק מאהבה!", אמר לה קול אחר בראשה, "אמא שלך מנג'סת לך רק מאהבה!!".

"זה לא מאהבה", חזר הקול הראשון ודיבר, "זה מתוך הרצון לשלוט ולַנְכֵס ולהרגיש שאני שייכת לה ושגגשים את כל החלומות שהיא לא הגשימה בחייה!".

יד שמאל בכיס, יד ימין אווזת בסלולאר, שער שופע מתנפנף ברוח, חולצה לבנה, פופיק בחוץ, מכנסיים שחורים מחייגת רקפת לסבתא שלה.

תל-אביב, 21.6.2008

הטלפון משמיע צלצול שוב ושוב, ואחרי זמן ארוך נקטע בקול נקישה.

"הלו?", נשמע קול צרוד ורך מהצד השני,
 "בוקר טוב, סבתא!", קראה רקפת, "הערתי אותך?",
 "הוי רקפת חמודתי!" קראה בשמחה מופתעת, "וודאי שלא! את יודעת, בגילי מתעוררים
 בחמש בבוקר ואומרים תודה לאל שישנתי שלוש שעות", צחקה והוסיפה, "ומה קורה איתך,
 אהובתי?"
 "שום דבר מיוחד, סבתא, אני עכשיו בדרך לבית הספר, לובשת את החולצה שאני הכי
 אוהבת..."
 "יופי, ואיך בלימודים?", ממשיכה סבתא,
 "בסדר, כרגיל...תשמעי, סבתא, רציתי לדבר איתך על משהו שכל הזמן מרגיז אותי, משהו...
 משהו בנוגע לאמא",
 "נו, מה כבר יכול להרגיז בנוגע לאמא?"
 "תשמעי, סבתא, היא כל הזמן מציקה לי ורק רוצה שאעשה את הדברים בדרך שלה..."
 "מה, למשל?",
 "למשל, היא רצתה שאלך למגמה ביולוגית כדי שאהיה לבורנטית, ואני רציתי דווקא
 לספרותית, כי אני נורא אוהבת לקרוא. רצתה שאלך לחוג שח כדי שאהיה יותר ריאלית, ואני
 רציתי דווקא לשחייה, כי יש שם מלא חתיכים. עכשיו לא מוצא חן בעיניה שעדיין אין לי חבר,
 אבל רוצה שאתלבש כמו ב"מאה שערים". נמאס לי!!!", קטעה את רשימת טרזניותיה חסרת
 נשימה.
 "רקפת, רקפת שלי", ענתה סבתא בקול איטי, עולה ויורד, מרגיע, "תעזבי את אמא במנוחה.
 מה שהיא אומרת ורוצה ממך – שייך לעולמה שלה! מה שחשוב הוא שאת תעשי מה שאת
 רוצה, ושכאשר תחליטי מה לעשות – תעשי זאת בלב שלם. רק כך תהיי מאושרת!!!",
 "אבל סבתא, אני לא רוצה להתעמת איתה!",
 "אל תתעמתי איתה", ענתה סבתא,
 "קל לך להגיד, כשאת כל כך רחוקה ממנה!", רטנה רקפת,
 "תופתעי אולי לשמוע, אבל את זה למדתי ממנה!!!" סיכמה סבתא בצחוק גדול, "ועכשיו,
 חמודתי, אני חייבת לסיים, כי שרה מחכה לי למטה, אנחנו הולכות לאכול ארוחת בוקר ואח"כ
 לברידג'. שיהיה לך יום נהדר!!!".
 "גם לך סבתא...", סגרה רקפת את הסלולאר והמשיכה בדרכה לבית הספר, מהרהרת,
 "הלוואי שאמא הייתה לומדת קצת מסבתא לעסוק בעניינים של עצמה..."

ובמורד הרחוב רואה רקפת את יוסף התימני דוחף באיטיות את עגלת הפלאפל שלו
 לקראתה.
 "חאאאאם! חאאאאם!", קורא יוסף בקול עמוק עם ח'ית גרונית המגלה את מוצאו.

עגלתו עשויה ארגז עץ המונח על ארבעה גלגלים חלודים ועמודי עץ מזדקרים מארבע פינותיו. הארגז צבוע בצבע תכלת מתקלף, והמילים "יוסף מלך הפלאפל" מעטרות אותו באותיות אדומות גדולות ועקומות. בין עמודי העץ הזקורים מוצבים קירות זכוכית אקרילית שקופה, שכבר הגיעה שעתם להישטף. מן המשטח המכסה את הארגז נפער פתחה של קערת שמן רותח. לצידה מונחת קערה מלאה בגרגירי חומוס גרוס ספוג מים, כוסברה וכמון בצבע זהבהב, מוכן לטיגון. בפינה מונחות הכפית השטוחה והכוסית הקפיצית המחוברת לידית מתכת, בעזרתם מכדר יוסף במיומנות רבה את כדורי פלאפל. לידן מונחת סכין ישנה עם ידית שבורה, המלופפת בחוט פשתן שלא תתפרק, וכף מחוררת גדולה. ערימת פיתות טריות בתוך שקית ניילון גדולה, קערת סלט, צנצנת פלחי לפת חמוצה בצבע סגול וורדרד, קערת טחינה, חמוצים ופטרזיליה משלימים את הסט.

"בוקר טוב, יוסף", קוראת רקפת, "כבר הרבה זמן לא ראיתי אותך, מה שלומך?". יוסף איש גדול, שחום עור, לראשו מצנפת לבנה, על חזהו סינר לבן מלא כתמי שמן, והוא כולו מזיע משמש הבוקר החמה. נכה הוא בכף ידו הימנית. הבוהן מחוברת לאצבע המורה, ויצרות יחדיו אצבע אחת עבה ועקומה, כמו שורש סלרי גדול, מחורצת לאורכה. "השבח לאל, השבח לאל", עונה יוסף, "מאושר האיש המסתפק במה שיש לו!", אומר. "אפשר לקבל כדור פלאפל אחד?", שואלת רקפת.

בחיוך רחב נוטל מלך הפלאפל את הכפית השטוחה בידו הנכה ואת הכוסית הקפיצית בידו השנייה, תוקע את הכפית במרכז קערת גרגרי החומוס הגרוס בצבע זהבהב, נוטל גוש דביק ומשקיע אותו בעדינות בעומק הכוסית הפעורה, כשהקפיץ המניע אותה מכווץ כלפי מטה, מלטף אותו עם הכפית השטוחה סביב סביב, מטפח ומתקן פה ושם עד שנעשה עגול וחלק מכל צדדיו. רקפת לא יכולה להסיר אפילו לרגע את עיניה מיוסף השקוע כל כולו במלאכתו אומנותו, וכמהופנטת עוקבת כל הזמן אחרי תנועות ידיו המיומנות. וכאשר הוא מרוצה משלמות הכדור, מניף יוסף את הכוסית אל מעל לקערת השמן הרותח, משחרר את הקפיץ, וכדור החומוס הזהוב צונח לו אל תוך השמן, צף ומבעבע בצלילי פיצפוף קולניים. ואז מתפנות עיניו, שהיו עד לרגע זה מלוות בדריכות את מעשה ידיו, והוא מרים את מבטו אל רקפת, גאה ביצירתו, ומחייך חיוך רחב.

"רואים שאתה אוהב את העבודה שלך", אומרת רקפת. "אשרי האיש העושה מלאכתו באהבה", הוא מאשר, ומוסיף "ועכשיו נחכה עד שהכדור יהיה בצבע חום יפה יפה מכל הצדדים, ואז – באהבה אלייך, יפתי!". ואז, קורע חתיכת פיתה טרייה, שולה את הכדור מתוך השמן עם הכף המחוררת, מניע את ידו מעלה מטה מספר פעמים ונותן לטיפות שמן אחדות לטפטף מהכף לקערה, מטיל את הכדור אל תוך הפיתה ומושיט את פרי עמלו לרקפת ואומר בחיוך גדול: "הנה לך, יפתי, קציצת פלאפל לתפארת! ולך, קציצתי, שלום רב, שתשביעי את רעבונה של הילדה היפה!!", מסיים בצחוק רועם, ומשחרר את פאר יצירתו.

"תודה, תודה, יוסף, שיהיה לך יום טוב!!", אומרת רקפת, ופונה ללכת במורד הרחוב לכיוון בית הספר.

ואז עובר יוסף אל מאחורי העגלה, משעין את שתי ידיו על צידיה וממשיך לדחוף אותה באיטיות במעלה הרחוב, וקריאת ה-"חאאאאם! חאאאאם" המתרחקת ממשיכה להדהד באוויר.

הולכת רקפת בצעדים מהירים, נוגסת ברעבתנות בפיתה עם כדור הפלאפל החם והטעים המתפצפץ בפיה, מהרהרת ואומרת לעצמה: "הלוואי שאמא הייתה לומדת מיוסף כיצד לשחרר את פאר יצירתה..."

בקצה הרחוב, ואח"כ ימינה, ואח"כ שמאלה כבר שומעת רקפת את קולות הילדים בבית-הספר. השעה 07:55.

היא מתעלמת במופגן ממבטו הקורץ של אסף, וממשיכה ללכת לכיוון חדר המדרגות המוביל לכיתתה בקומה השנייה.

תל-אביב, 27.6.2008